

Høringer: Offentlighedsloven - Straffuldbyrdelse, fodlænker - "Burka-loven" - Den Europæiske Beskyttelsesordre - Udlændingeloven, tidsbestemt opholdstilladelse og udvisning

29. Anke - Udeblivelse - Menneskerettigheder - Finsk sag
30. Beslaglæggelse - Frister
31. Tyveri, butiksk- - EU-borgere - Varetægtsfængsling - Proportionalitet
32. Udlændingeloven - Varetægtsfængsling - Ulovligt ophold
33. Udvisning - EU-borgere - Varetægtsfængsling efter udlændingeloven - Betleri
34. Manddrab - Forsæt - Vold med døden til følge - Nævningesag eller domsmandssag - Strafnedsættelsesgrunde
35. Voldtægt - Forsøg - Udvisning
36. Narkotika - Amfetamin - Strafnedsættelse ved samarbejde
37. Skyldnersvig - Ugyldige løsøre pantebreve

LANDSFORENINGEN AF FORSVARSADVOKATER

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Statsretskontoret

Amagertorv 11
17. marts 2010

Vedr.: Sagsnr. 2009-760-0252. Høring over Betænkning nr. 1510/2009 om offentlighedsloven.

Justitsministeriet har med skrivelse af den 17. november 2009 anmodet Landsforeningen om en udtalelse vedr. ovennævnte høring.

Bestyrelsen har fået udsendt betænkningen og er bekendt med Advokatrådets svar, som bestyrelsen kan tiltræde.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Strafferetskontoret

Amagertorv 11
18. marts 2010

Vedr.: Sagsnr. 2010-733-0057. Høring over udkast til forslag til lov om ændring af lov om fuldbyrdelse af straf m.v. (Udvidelse af ordningen vedr. fuldbyrdelse af straf på bopælen under intensiv overvågning og kontrol - "fodlænkeordningen").

Justitsministeriet har ved skrivelse af den 26. februar 2010 anmodet om Landsforeningens bemærkninger til ovennævnte høring. Materialet har været udsendt til bestyrelsen.

Bestyrelsen kan tiltræde, at "fodlænkeordningen" udvides, så den kommer til at omfatte alle personer, der idømmes fængselsstraf i indtil 5 måneder.

Det må imidlertid fortsat være en forudsætning, at udvidelsen ikke gør indgreb i domstolenes hidtidige praksis med at idømme betinget straf, herunder samfundstjeneste, særligt fordi samfundstjenesten må antages at have en bedre specialpræventiv effekt, ligesom samfundstjenesten retter sig mod en bredere personkreds, hvor fodlænkeordningen efter praksis, der ikke påtænkes ændret, stiller krav om bl.a. arbejde og egnede bopælsforhold.

Selv om bestyrelsen er positiv over for forslaget, vil bestyrelsen ikke undlade at bemærke, at forslaget er udtryk for, at Justitsministeriet mangler en sammenhængende kriminalpolitik.

Man har uden at tænke for meget over konsekvenserne skærpet straffene på en lang række områder og har udvidet området for varetægtsfængsling, således at arresthuse og fængsler er ved at sprænges af overbelægning.

Og med det formål hurtigt at tilvejebringe yderligere fængselspladser, fremsættes herefter som en "hovsaløsning" forslaget om en udvidelse af fodlænkeordningen, der forventes at frigøre op mod 60 åbne pladser årligt.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Strafferetskontoret

Amagertorv 11
18. marts 2010

Vedr.: Sagsnr. 2010-730-1106. Høring over udkast til forslag til lov om ændring af straffeloven og retsplejeloven (Skærpelse af straffen for ulovlig tvang i forbindelse med brug af ansigtstildækkende beklædning samt ansigtstildækkende beklædning under vidneforklaring).

Justitsministeriet har med skrivelse af den 4. marts 2010 anmodet Landsforeningen af Forsvarsadvokater om en udtalelse vedr. ovennævnte høring.

Materialet har været forelagt bestyrelsen, der bemærker, at udkastet primært synes båret af ønsket om at markere en afstandtagen til bestemte fremmede kulturer. Der synes ikke at være saglige grunde til lovregulering af det pågældende område.

Bestyrelsen kan derfor ikke anbefale det foreslåede.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Justitsministeriet
Civil- og Politiafdelingen
Det Internationale Kontor

22. marts 2010

Sagsnr. 2009-305-0823 – Dok.: HLL40258 – Høring over forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om den europæiske beskyttelsesordre.

Ved brev af 25. februar 2010 har Justitsministeriet anmodet Landsforeningen af Forsvarsadvokater, om en udtalelse om Rådet for den europæiske unions initiativ med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om den europæiske beskyttelsesordre. Justitsministeriet har med grundnotat af 19. februar 2010 sendt Rådet for den europæiske unions initiativ af 5. januar 2010 om vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om den europæiske beskyttelsesordre, dokument 17513/09, i høring. Sagen har været behandlet i Landsforeningens bestyrelse, der herefter kan udtale følgende:

Det fremgår af Rådets initiativ og Justitsministeriets grundnotat, at formålet med forslaget til direktiv om den europæiske beskyttelsesordre er, at indføre en mekanisme, som giver mulighed for, at en afgørelse om beskyttelsesforanstaltning, der er truffet i en medlemsstat (udstedelsesstaten) med henblik på beskyttelse af en person, anerkendes af en anden medlemsstat (fuldbyrdesstaten), hvis den beskyttede person befinder sig i denne medlemsstat.

Det fremgår af grundnotatet, at en eventuel gennemførelse af forslaget ikke er bindende for eller finder anvendelse i Danmark, idet forslaget er fremsat med hjemmel i TEUF, 3. del, afsnit V, og forslaget derfor er omfattet af Danmarks forbehold vedrørende retlige og indre anliggender.

Forslaget til direktivet, har på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse til formål at indføre en mekanisme, som giver mulighed for, at en afgørelse om en såkaldt beskyttelsesforanstaltning, der er truffet i en medlemsstat (udstedelsesstaten), anerkendes af en anden medlemsstat (fuldbyrdesstaten), hvis personen befinder sig i denne medlemsstat.

Hvis en person, som er genstand for beskyttelse på grundlag af en beskyttelsesforanstaltning, (den beskyttede person) agter at forlade eller har forladt udstedelsesstaten for at tage til en anden medlemsstat, kan der efter forslaget i en række nærmere opregnede tilfælde udstedes en beskyttelsesordre. Efter forslaget udstedes en europæisk beskyttelsesordre af de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten alene efter anmodning fra den beskyttede person.

Ifølge forslaget, kan der kun udstedes en europæisk beskyttelsesordre på baggrund af forpligtelser eller forbud, som er pålagt ”en person, der forårsager fare”. Efter forslaget vil dette kunne være tilfældet, i følgende situation:

- a) en forpligtelse til ikke at opholde sig på bestemte lokaliteter eller steder eller i definerede områder, hvor den beskyttede person opholder sig, eller som vedkommende besøger,
- b) en forpligtelse til at blive på et bestemt sted, eventuelt i bestemte perioder,
- c) en forpligtelse, der består i begrænsninger i muligheden for at forlade udstedelsesstatens område,
- d) en forpligtelse til at undgå kontakt med den beskyttede person, eller
- e) et forbud mod at komme tættere på den beskyttede person end en nærmere angivet afstand.

Det fremgår endvidere af forslaget, at dette indeholder en række tilfælde, hvor en medlemsstat kan afslå at anerkende en beskyttelsesordre. Det gælder f.eks., hvis beskyttelsesordren ikke er fuldstændig, eller hvis der er tale om en type af beskyttelsesforanstaltning, der ikke er omfattet af forslaget.

På baggrund af Rådet for den europæiske unions forslag og Justitsministeriets grundnotat, kan Landsforeningen herefter udtale, at forslaget giver anledning til følgende bemærkninger:

Den foreslåede forpligtelse, nævnt under c), ”*der består i begrænsninger i muligheden for at forlade udstedelsesstatens område*”, forekommer Landsforeningen, at være en særdeles vidtgående begrænsning at pålægge individet, uagtet at den pågældende person måtte forårsage fare, overfor den beskyttede person. En forpligtelse, der består i muligheden for at pålægge personen ikke at forlade udstedelsesstatens område

de, forekommer at være en meget vidtgående indskrænkning i personens menneskerettigheder, i relation til bevægelsesfrihed og ophold i medlemsstaterne.

Henrik Stagetorn
Formand

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere
og Integration
Lovkontoret

Amagertorv 11
7. april 2010

Vedr.: J.nr. 09/09870. Høring over udkast til forslag til lov om ændring af udlændingeloven (Serviceeftersyn).

Ministeriet har med mail af den 24. marts 2010 sendt ovennævnte høring og anmodet om en udtalelse, der skal foreligge senest den 8. april 2010. Ministeriet har i følgeskrivelsen meddelt, at lovforslaget forventes fremsat for Folketinget den 26. marts 2010.

Materialet har været udsendt til bestyrelsen, der finder anledning til at beklage, at det synes at være en tilbagevendende begivenhed, at ministeriet med hensyn til høringer om udlændingeloven giver uantageligt korte høringsfrister, her henset til at påsken ligger imellem, og sender lovforslag til Folketinget uden at afvente høringsfristens udløb. Foreningen kan henvise til sine høringskrivelser af 11. september 2008 samt 13. og 31. marts 2009 om tidligere ændringer af udlændingeloven. Bestyrelsen behandler nedenfor kun udvalgte emner af tidsmæssige grunde.

Meddelelse af opholdstilladelse

Bestyrelsen må generelt nære betænkelighed ved forslagets udformning af § 11, hvor man vil gå over til et pointsystem i forbindelse med meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse. Uanset, at det erklærede formål er, at velintegrerede udlændinge hurtigere skal kunne få tidsubegrænset opholdstilladelse, er skyggesiden af forslaget lige så åbenlyst, at det bliver vanskeligere for andre, fordi betingelserne samlet set skærpes.

En række af de personer, der er meddelt opholdstilladelse i Danmark, særligt efter asylreglerne, vil have vanskeligt ved at opfylde betingelserne, ligesom der fokuseres for meget på, om de pågældende har været nødsaget til at modtage offentlig hjælp eller ikke har været i stand til at skaffe sig ordinær fuldtidsbeskæftigelse.

Karantænetiden for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i forbindelse med mindre alvorlig kriminalitet er også af en sådan længde, at det svækker motivationen hos de pågældende til at afholde sig fra ny kriminalitet og fortsætte integrationsbestræbelserne.

Efter lovudkastets fremsendelse har man tilsyneladende opdaget, at det ikke er restriktivt nok, idet man i § 11, stk. 5, ikke har kvalificeret deltagelse i bestyrelser eller organisationer. Nu skal organisationerne også være særlig godkendte.

Alt i alt svækker det muligheden for, at en lang række udlændinge kan opfylde pointkravene til at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse, men det sender også nogle – ønskede eller uønskede - signaler til de veluddannede udlændinge om regeringens syn på udlændinge, således at man må befrygte, at de pågældende ikke ønsker at gå ind i pointlegen, hvis det skal være en nådesakt at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

Inddragelse af opholdstilladelse

Bestyrelsen må også advare mod, at man indfører den foreslåede § 17, stk. 2, hvorefter en mindreårig udlændings opholdstilladelse bortfalder, hvis den pågældende har opholdt sig uden for landet i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragsrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration.

Børnene har, når de er under 18 år og dermed er undergivet forældremyndighed, ikke nogen selvstændig indflydelse på, hvor forældrene bestemmer, at de skal opholde sig. Det foreslåede er altså at straffe børnene for forældrenes dispositioner.

Bestyrelsen må ligeledes advare mod, at man indfører den foreslåede § 19, stk. 2, nr. 4. Bestemmelsen giver mulighed for at inddrage en opholdstilladelse, hvis en udlænding, der er meddelt asyl enten efter § 7 eller 8, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold i det asylproducerende land.

Bestemmelsen ville være til at forstå, hvis det sker kort tid efter, at der er meddelt asyl, men at sætte fristen til 10 år, efter at der er meddelt tidsubestemt opholdstilladelse, er på den anden side urimelig lang tid. Det vil udelukke den udlænding, der nu konstaterer, at forholdene i hjemlandet synes at være stabiliseret, fra at gense familie og føle sig frem med hensyn til, om det kan være forsvarligt at vende tilbage.

Inddragelse af opholdstilladelse og dermed asylstatus op til 10 år efter, at der er meddelt tidsubestemt opholdstilladelse, vil muligt være i strid med Flygtningekonventionens bestemmelser.

Udvisning

Ministeriet nedsatte i 1995 et særligt udvalg, der skulle gennemgå udvisningsreglerne. Udvalget afgav betænkning i 1997 og reglerne blev ændret som følge af den afgivne betænkning. Siden har man ved flere lejligheder fraveget "trappestigemodellen" for at få klemt yderligere lovbestemmelser fra straffeloven ind som grundlag for at kunne udvise udlændinge, og det seneste er altså skærmydsler med politiet, socialbedrageri, afgiftssvindler og hærværk. Bestyrelsen kan ikke anbefale det foreslåede. Bestyrelsen har tidligere med hørings svar af 11. september 2008 udtalt sig om en tidligere fravigelse af "trappestigemodellen" og gentager, at det foreslåede kan være i strid med både EU-reglerne og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, hvis man vil udvise for lovovertrædelser, som kun medfører kortere betingede eller ubetingede frihedsstraffe.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Landsforeningens Meddelelse 29/2010

Anke - Udeblivelse - Menneskerettigheder - Finsk sag

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 6

Finnen P blev dømt for bedrageri og ankede sagen. Sagen blev berammet over en række dage i februar - marts 2005. Det fremgik af indkaldelsen, at udeblivelse fra hovedforhandlingen ville medføre afvisning af ankesagen. P mødte ikke op på hovedforhandlingens første dag, men var repræsenteret af sin forsvarer, der bl.a. fremførte, at P's tilstedeværelse ikke var påkrævet før hovedforhandlingens 3. dag, hvor han skulle afhøres.

Landsretten afviste anken, da man ikke antog, at P havde haft lovligt forfald.

P mødte op på den berammede 3. dag. Han anmodede kort efter landsretten om at genoptage ankesagen, idet han på grund af sygdom havde haft lovligt forfald. Bestemmelsen om udeblivelse var fortolket for snævert, og det fremgik ikke af indkaldelsen, at udeblivelse én enkelt dag ville blive anset for udeblivelse fra hele sagen.

Landsretten afviste at genoptage sagen og tillagde ikke en lægeattest 8 dage efter udeblivelsen nogen vægt. Højesteret afviste sagen i oktober 2005.

Menneskerettighedsdomstolen fandt ikke, at det efter landsrettens egen oversigt over hovedforhandlingen havde været strengt nødvendigt, at P, der var repræsenteret af forsvarer, var til stede den første dag. Desuden strakte hovedforhandlingen sig over flere dage, og det fremgik ikke af indkaldelsen, at selv udeblivelse én enkelt dag ville blive anset for udeblivelse fra hele ankesagen.

Menneskerettighedsdomstolen fandt enstemmigt, at der forelå en krænkelse af retten til forsvar og retfærdig rettergang og derfor en krænkelse af art. 6, stk. 1, jfr. art. 6, stk. 3, litra c.

Pietiläinen mod Finland app. 13566/06, 22/9 2009

Der henvises til ovennævnte resumé.

Se et mere udførligt dansk referat i EU & Menneskeret 2009.398 eller på engelsk på domstolens hjemmeside.

Landsforeningens Meddelelse 30/2010

Beslaglæggelse - Frister

Retsplejelovens § 806

Politiet var for længe om at indbringe sagen for retten, efter at K havde henvendt sig hos politiet og forelagt kvitteringer for de beslaglagte effekter, hvorfor beslaglæggelsen ikke blev godkendt.

Retten i Odense nr. 10-4803/2009, 9/12 2009

Politiet havde under en ransagning i december 2008 medtaget bl.a. en guldkæde på 220 g og en PH-lampe hos T og K, der boede sammen.

K henvendte sig i februar 2009 hos politiet og foreviste en kvittering for en guldkæde på 230 g samt kvittering for en PH-lampe.

I en skrivelse af maj 2009 meddelte K's advokat, at K nægtede sig skyldig i hæleri, og bad om udlevering af guldkæde, lampe og en computer. Samme måned meddelte politiet, at computeren kunne udleveres. Man fastholdt beslaglæggelse af kæde og lam-

pe, da K var sigtet for bedrageri og hæleri, og sagen forsat var under efterforskning, og spurgte, om beslaglæggelsen skulle forelægges for retten.

Advokaten meddelte i oktober 2009, at sagen ønskedes forelagt retten, hvilket skete samme måned.

K forklarede bl.a., at lampen var et erstatningskøb, efter at et forsikringsselskab havde udbetalt erstatning for en ødelagt lampe.

Kæden havde hun, der var uddannet guldsmed, købt af en navngiven veninde V, der havde kvittering fra en guldsmedje. Hun havde forevist begge kvitteringer for politiet i februar 2009.

Resten er citat fra kendelsen:

"Anklageren har påstået beslaglæggelsen opretholdt og har henvist til, at den afleverede kvittering ikke vedrører den omhandlede kæde. Ifølge kvitteringen vejer guldkæden 230 gram, men kæden blev vejet på politiets elektroniske vægt til 220 gram. K har først nu oplyst, at hun har købt kæden af V. Anklageren har endvidere påstået beslaglæggelsen af den omhandlede PH-lampe opretholdt. Lampen lå i original emballage, da den blev beslaglagt. Beslaglæggelsen ønskes foretaget til sikkerhed for betaling af eventuelle erstatningskrav og sagsomkostninger.

Den beskikkede forsvarer har påstået guldkæden og PH-lampen udleveret, idet effekterne tilhører K. Der er tale om en meget speciel guldkæde, der er 50 cm lang, og der er ingen tvivl om, at der er tale om den kæde, der stammer fra Otterup Guldsmedje. For så vidt angår lampen er den betalt af K, hvilket er dokumenteret.

Forsvareren har endvidere gjort gældende, at sagen ikke rettidigt blev indbragt for retten. K's henvendelse til Fyns Politi i februar 2009 med kvitteringer vedrørende de beslaglagte effekter, kan kun betragtes som en anmodning om udlevering af disse, men sagen blev ikke forelagt for retten. Han anmodede om udlevering af effekterne i maj 2009, men først 5 måneder senere blev sagen forelagt for retten. På den baggrund kan beslaglæggelsen ikke godkendes.

Retten's begrundelse og afgørelse

Efter sagens oplysning finder retten, at K har godtgjort, at guldkæden og PH-lampen tilhører hende.

Efter retsplejelovens § 806, stk. 3, skal politiet efter anmodning herom snarest muligt og senest inden 24 timer forelægge beslaglæggelsen for retten, der ved kendelse afgør, om indgreb skal godkendes.

Retten finder, at K's henvendelse til Fyns Politi den 2. februar 2009, hvor hun afleverede kvitteringer for guldkæden og PH-lampen, må anses som en anmodning om udlevering af effekterne. Advokat A anmodede endvidere den 5. maj 2009 politiet om stillingtagen til spørgsmålet om udlevering af effekterne til K, hvorefter han den 9. oktober 2009 anmodede om, at spørgsmålet om beslaglæggelse blev forelagt for retten.

Retten modtog den 23. oktober 2009 retsmødebegæring om rettens stillingtagen til beslaglæggelsen, jf. retsplejelovens § 806, stk. 3.

Under disse omstændigheder finder retten, at der er sket en så betydelig overskridelse af fristen i retsplejelovens § 806, stk. 3, at beslaglæggelsen af guldhalskæden og PH-lampen ikke kan godkendes.

Derfor bestemmes:

Fyns Politi's beslaglæggelse af en guldkæde på 220 gram og en PH-lampe hos K godkendes ikke.

Statskassen skal betale sagens omkostninger."

Landsforeningens Meddelelse 31/2010

Tyveri, butiksk - - EU borgere - Varetægtsfængsling - Proportionalitet

Retsplejelovens § 762

To rumænske statsborgere var fremstillet i grundlovsforhør sigtet for butikstyveri af et par cowboybukser til en værdi af 500 kr. Anklageren ville have dem varetægtsfængslet i 4 uger. Byretten løslod, da der ikke kunne forventes en straf, der oversteg 30 dages fængsel. Anklageren kærede afgørelsen, og landsretten stadfæstede i henhold til grundene.

VL 10. afd. S-0027-10, 8/1 2010

Der henvises til referatet ovenfor. Den ene sigtede erkendte, den anden nægtede. De var begge i Danmark for at søge arbejde. "Bekenderen" oplyste bl.a., at han havde lavet en russerpose i Danmark - ikke i Rumænien som først forklaret.

Anklagemyndigheden anmodede om varetægtsfængsling i 4 uger efter RPL § 762, stk. 1, nr. 1, og alene efter denne bestemmelse bl.a. med henvisning til, at tyveriet var begået med en russerpose få dage efter, at de sigtede var kommet til landet, og til Højesterets dom i U 2009.813 H. Der kunne forventes en ubetinget fængselsstraf og efterfølgende udvisning, selv om de sigtede var EU-borgere.

Forsvareren henviste bl.a. til, at højesteretssagen vedrørte et beløb, der var 10 gange så stort som i den foreliggende sag.

Byretten afsagde:

"Kendelse:

Efter sigtede D's erkendelse for sit eget vedkommende og de foreliggende oplysninger om begge de sigtedes tilstedeværelse i prøverummet, hvor bukserne må antages at være anbragt i russerposen, er der begrundet mistanke om, at de sigtede har begået tyveri som beskrevet i sigtelsen og herved overtrådt straffelovens § 276.

Udbyttet ved tyveriet er af meget beskednen størrelse, og der foreligger ikke oplysninger om eventuelle forstraffe. Trods tyveriets karakter og det korte ophold i Danmark kan der herefter ikke forventes en straf, der overstiger 30 dages fængsel. Der kan således ikke ske varetægtsfængsling efter retsplejelovens bestemmelser."

Anklagemyndigheden kærede, men landsretten stadfæstede i henhold til byrettens grunde.

Landsforeningens Meddelelse 32/2010

Udlændingeloven - Varetægtsfængsling - Ulovligt ophold

Udlændingelovens § 34 og § 37

K, der boede sammen med sin mand og sin 2-årige datter, henvendte sig selv til Udlændingetjenesten, hvor hun fik forkyndt udvisning og indrejseforbud i 2 år, hvorefter hun blev anholdt og tre dage efter fremstillet med krav om varetægtsfængsling.

Byretten løslod, idet mindre indgribende foranstaltninger i form af deponering af pas og meldepligt til politiet var tilstrækkelige. Landsretten stadfæstede i henhold til byrettens grunde.

ØL 11. afd. kære nr. S-191-10, 19/1 2010

K på 23 år fra Kosovo var fremstillet den 15/1 2010 med påstand om fængsling efter udlændingelovens § 37, jfr. § 36, indtil 26/1 2010.

Anklageren redegjorde for sagen, herunder at K havde været tilbageholdt af politiet siden den 12. januar 2010 kl. 15.15, idet K's tilstedeværelse ikke skønnedes at kunne sikres ved mindre indgribende foranstaltninger end frihedsberøvelse. Anklageren oplyste, at Udlændingetjenesten den 12. januar 2010 havde meddelt, at K skulle udrejse straks med et indrejseforbud i 2 år.

K oplyste, at hun havde haft fast bopæl hos sin herboende mand og sit 2-årige barn. Hun var indforstået med, at hun skulle rejse tilbage til Kosovo.

Den beskikkede advokat protesterede mod den fortsatte fængsling.

Retten afsagde sålydende:

"K E N D E L S E:

Efter de foreliggende oplysninger må det antages, at betingelserne for frihedsberøvelse af udlændingen K er opfyldt, jf. udlændingelovens § 37, jf. § 36. Da udlændingen imidlertid har bopæl i Danmark sammen med sin mand og 2 årige barn og da hun selv har henvendt sig til udlændingemyndigheden finder retten, at mindre indgribende foranstaltninger er tilstrækkelige.

B e s t e m m e s:

Frihedsberøvelsen af udlændingen K findes lovlig, men retten finder ikke at den pågældende fortsat skal tilbageholdes, idet mindre indgribende foranstaltninger i form af deponering af pas og meldepligt til politiet er tilstrækkelig."

Anklageren påkærede kendelsen til landsretten.

Landsretten udtalte:

"Denne kendelse er kæret af Rigspolitiet, Udlændingeafdelingen, med påstand om opretholdelse af frihedsberøvelsen indtil den 26. januar 2010. Der er ikke givet nogen begrundelse for kæremålet.

Af de grunde, der er anført af byretten

b e s t e m m e s:

Byrettens kendelse stadfæstes i det omfang den er påkæret."

Landsforeningens Meddelelse 33/2010

Udvisning - EU-borgere - Varetægtsfængsling efter udlændingeloven - Betleri

Udlændingelovens § 2 og § 35, straffelovens § 197

En EU-borger blev varetægtsfængslet efter udl. § 35 for betleri, idet byretten fandt, at hendes tiggeri var systematisk og organiseret. På denne baggrund fandt byretten, at udvisning ikke var udelukket efter EU-reglerne. Heri var landsretten ikke enig og løslod kvinden. I en senere byretskendelse nåede man det korrekte resultat i første hug, her med en udførlig begrundelse.

1) ØL 6. afd. kære nr. S-968-10, 27/3 2010

Den slovakiske S var fremstillet i grundlovsforhør sigtet for overtrædelse af straffelovens § 197, ved den 25/3 2010 på Strøget at have tigget penge af forbipasserende på trods af tidligere meddelt skriftlig advarsel.

S erkendte sig skyldig og forklarede bl.a., at hun var kommet til Danmark 1½ uge forinden for at søge arbejde, hvilket ikke var lykkedes, fordi hun ikke taler dansk eller engelsk. Retsbogen forsætter:

"Det er rigtigt, at hun i 2002 har fået en advarsel for tiggeri og at hun den 25. januar 2010 ligeledes har fået en advarsel for tiggeri meddelt af Århus Politi. Hun troede at advarslen alene gjaldt i Århus. Anholdte har efter ankomsten til Danmark sovet i en kirke, hvor hun også har fået mad."

Anklageren begærede S fængslet i 5 dage i medfør af udl. § 35, stk. 1, nr. 1. Forsvareren protesterede. Der afsagdes sålydende

K E N D E L S E

"Det lægges til grund at udlændingen, der er statsborger i et EU-land, ikke har fast bopæl her i landet, og der er under henvisning til advarslen af 25. januar 2010 særlig bestyrket mistanke om, at hun har begået en overtrædelse af straffelovens § 197. Det lægges til grund, at udlændingens tiggeri er systematisk og organiseret. På den baggrund finder retten på det foreliggende grundlag, at udvisning ikke er udelukket efter EU-reglerne. Fængsling kan derfor ske efter udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, hvorfor

b e s t e m m e s:

Udlændingen S varetægtsfængsles."

Fristen blev fastsat til 5 dage. S kærede til landsretten, der udtalte:

"S er slovensk statsborger, og som følge heraf omfattet af reglerne for statsborgere i EU, hvorfor hendes adgang til ophold i Danmark reguleres af reglerne i opholdsdirektivet. Herefter findes betingelserne for varetægtsfængsling ikke opfyldte, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3, jf. opholdsdirektivets art. 27, hvorfor

b e s t e m m e s:

S skal løslades."

2) Københavns Byrets afd. for Grundlovsforhør, SS 90-7040/2010, 31/3 2010

Den rumænske K var fremstillet sigtet for betleri efter straffelovens § 197, ved dagen forinden på Nørre Voldgade at have tigget penge af tilfældige forbipasserende på trods af tidligere meddelt advarsel den 25/11 2009 og en sigtelse af 29/3 2010.

K erkendte sig skyldig og forklarede bl.a., at hun efter advarslen i november 2009 rejste hjem til Rumænien. Tre uger forud for fremstillingen kom hun tilbage i en bus sammen med andre rumænere for at hente sin 17-årige søn, der opholdt sig her, hjem. Hun havde ikke arbejdet her, men samlet flasker og tigget. Hun havde 8 børn i Rumænien. Hun og sønnen havde aftalt, at de skulle rejse hjem den følgende dag. (Let forkortet referat, ER)

Anklageren begærede K fængslet i 13 dage i medfør af udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1. Forsvareren protesterede.

Der afsagde sålydende

"K E N D E L S E:

Efter de foreliggende oplysninger er der begrundet mistanke om, at anholdte har gjort sig skyldig i overtrædelse af straffelovens § 197.

Anholdte er EU-statsborger. Det følger derfor af udlændingelovens § 2, stk. 3, at de begrænsninger, der følger af udlændingeloven, kun finder anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

Det fremgår af Europaparlamentets og Rådets direktiv af 29. april 2004 om unionsborgernes og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaterne område mv. (opholdsdirektivet) artikel 27, at medlemsstaterne kan begrænse den frie bevægelighed for en unionsborger af hensyn til blandt andet den offentlige orden, og at foranstaltninger truffet af hensyn til den offentlige orden skal være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og udelukkende kan begrundes i vedkommendes personlige adfærd. En tidligere straffedom kan ikke i sig selv begrunde anvendelsen af sådanne foranstaltninger. Den personlige adfærd skal udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse.

I betænkning nr. 1326/1997 om udvisning, side 750-751, er om domstolens praksis vedrørende det tidligere gældende rådsdirektiv af 25. februar 1964 om samordning af de særlige foranstaltninger, som gælder for udlændinge med hensyn til rejse og ophold, anført blandt andet følgende:

"Efter udvalgets opfattelse må EF-domstolens praksis tolkes således, at der ved afgørelsen af, om kriminalitet begået af en udlænding, der er omfattet af EF/EØS-reglerne, skal medføre udvisning, skal foretages en konkret proportionalitetsvurdering af, om den aktuelle trussel mod den offentlige orden har en sådan styrke, at den kan begrunde udvisning af den pågældende med den deraf følgende indskrænkning af den frie bevægelighed inden for Det Europæiske Fællesskab. Vurderingen foretages på grundlag af forholdets art og grovhed, risikoen for gentagelse ud fra forholdets karakter og den dømtes forhold i øvrigt. Det er således efter omstændighederne ikke tilstrækkeligt, at en udlænding, der er omfattet af EF/EØS-reglerne, er dømt for et kriminelt forhold. Der skal herudover foreligge en konkret trussel af en vis alvor og styrke mod den offentlige orden."

Endvidere er samme sted anført:

"Efter § 24, nr. 4, kan der ske udvisning, når der idømmes en betinget eller ubetinget fængselsstraf, uden at der i øvrigt stilles krav om risiko for gentagelse eller om, at hensynet til retshåndhævelsen skal tilsige, at der sker udvisning.

Bestemmelsen skal imidlertid ses i sammenhæng med bestemmelsen i udlændingelovens § 2, stk. 3, hvorefter reglerne om udvisning kun finder anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

Det følger heraf, at der i sager, hvor der nedlægges påstand om udvisning efter udlændingelovens § 24, nr. 4, af udlændinge, der er omfattet af EF-reglerne, må foretages en konkret og selvstændig vurdering af, om kriminaliteten kan antages at være af en sådan art og grovhed eller begrunder en sådan risiko for gentagelse, at der findes at foreligge en aktuel trussel mod den offentlige orden, selv om et sådant krav ikke følger af ordlyden af udlændingelovens § 24, nr. 4."

Vestre Landsret har i sagen, der er gengivet i UfR 2002.1080, anført blandt andet følgende:

"Ved afgørelsen af, hvorvidt bestemmelsen i udlændingelovens § 2, stk. 3, jf. EF-reglerne, er til hinder for udvisning, skal der foretages en konkret vurdering af, om de tiltaltes personlige forhold, sammenholdt med arten og grovheden og omstændighederne ved den aktuelle overtrædelse og i eventuelle tidligere sager, indebærer, at der foreligger en aktuel trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, hvis de ikke udvises med indrejseforbud.

Efter EF-domstolens praksis skal der anvendes en snæver fortolkning ved fastlæggelsen af rækkevidden af de ordensmæssige, sikkerhedsmæssige eller sundhedsmæssige forhold, der kan begrunde, at personer omfattet af EF-reglerne udvises med indrejseforbud, og der skal foreligge en konkret trussel af en vis alvor og styrke mod den offentlige orden, jf. herved betænkning nr. 1326/1997, side 749-751."

Herefter og efter det oplyste om anholdtes personlige forhold, overtrædelsens karakter og til, at der er tale om en andengangsovertrædelse af en den 25. november 2009 meddelt advarsel, og der derfor alene kan forventes idømt en kortvarig frihedsstraf, finder retten ikke, at der foreligger en så alvorlig trussel mod den offentlige orden, at overtrædelsen for nærværende kan medføre udvisning i medfør af udlændingelovens § 24, jf. § 24a, jf. § 2, stk. 3, jf. opholdsdirektivets artikel 27. Retten har i den forbindelse ikke fundet at kunne bortse fra, at der ved den første overtrædelse af advarslen den 29. marts 2010 alene blev givet en påmindelse.

Retten finder derfor ikke, at betingelserne for varetægtsfængsling i udlændingelovens § 35, stk. 1, nr. 1, er opfyldt, hvorfor

b e s t e m m e s:

Anholdte K løslades."

Herefter afgjorde man sagen som tilståelsessag, hvor anklageren påstod K idømt 7 dages fængsel, hvilket blev resultatet, hvorefter K overgik direkte til afsoning, da parterne frafaldt anke.

Landsforeningens Meddelelse 34/2010

Manddrab - Forsæt - Vold med døden til følge - Nævningesag eller domsmandssag - Strafnedsættelsesgrunde

Straffelovens § 82, § 237 og § 246, retsplejelovens § 687

Under en sag, som K havde valgt skulle behandles som domsmandssag, var hun tiltalt for forsætlig manddrab for med en kniv at have stukket sin kæreste A under et skænderi, således at han to dage efter afgik ved døden. To af byrettens dommere ville alene dømme hende efter straffelovens § 246, jfr. § 245, stk. 1, mens den sidste dommer lagde til grund, at K på gerningstidspunktet anså det for i hvert fald overvejende sandsynligt, at handlingen ville føre til, at A ville afgå ved døden.

Også med hensyn til strafudmålingen delte rettens medlemmer sig, idet et medlem ville udmåle fængsel i 10 år, et medlem ville under henvisning til straffelovens § 82, nr. 7, udmåle fængsel i 6 år, og et sidste medlem ville under henvisning til yderligere strafnedsættelsesgrunde i § 82, stk. 3 og 8, udmåle straffen til fængsel i 2 år og 6 måneder. Da der således ikke var flertal for en afgørelse af udmålingsspørgsmålet, fastsattes straffen efter reglen i RPL § 216, stk. 2, til fængsel i 6 år.

K ankede med påstand om frifindelse, subsidiært formildelse. Frifindelsespåstanden byggede, for så vidt angik tiltalen for manddrab, på manglende forsæt og herudover på straffelovens § 13, stk. 1, subsidiært § 13, stk. 2.

Anklagemyndigheden påstod domfældelse efter anklageskriftet samt skærpelse.

Landsretten lagde vægt på, at det dræbende knivstik var udført med nogen kraft med et overhåndsgreb og således, at det var gået 10 - 15 cm ind i et område over venstre kraveben tæt ved halsen, mens K og A stod oprejst over for hinanden. Landsretten

fandt, at K måtte have anset det for overvejende sandsynligt, at et sådant knivstik, som blev tilføjet med en 31 cm lang køkkenkniv med et knivblad på 18 cm, ville være dræbende, og fandt K skyldig i manddrab efter straffelovens § 237.

Landsretten forkastede K's forklaring fremkommet en måned efter gerningstidspunktet om, at A også havde haft en kniv, og at der forelå lovlig nødværge.

Men under hensyn til forløbet forud for knivstikket, K's sindstilstand og hendes opkald til alarmcentralen samt forsøg på at yde førstehjælp, blev straffen fastsat til fængsel i 11 år, jfr. straffelovens § 82, nr. 5, nr. 7 og nr. 11.

K's anke kostede hende således yderligere 5 års fængsel.

ØL 16. afd. a.s. S-3275-09, 28/1 2010

Der henvises primært til resuméet ovenfor, da byrettens dom er på 30 sider.

K på 32 år var under en domsmandssag tiltalt for manddrab efter straffelovens § 237, ved den 20. december 2008 kl. 23.10 i A's lejlighed at have dræbt A, idet hun med en kniv stak A over venstre kraveben, hvilket medførte et 10 - 15 cm dybt stik og pulsårelæsion, som forårsagede, at A den 22. december 2008 kl. 12.52 afgik ved døden.

K nedlagde påstand om frifindelse.

Der var en omfattende bevisførelse, herunder adskillige politifolk, en psykolog og K's tidligere forsvarer, der var udskiftet inden hovedforhandlingen i byretten, samt en retsmediciner.

K forklarede bl.a., at A havde et alkoholmisbrug, at han tidligere havde været voldelig mod hende, uden at hun havde meldt det til politiet, og at de hyppigt skændtes. A havde den pgl. aften haft fat i hendes hoved, og da hun i køkkenet var ved at vaske sit ansigt, inden hun gik fra lejligheden, stod A der med en kniv i hånden. Hun fik fat i en kniv, hvormed hun fægtende prøvede at holde A på afstand. Pludselig tog A sig til halsen og gik et skridt til siden. Han sagde: "Tak skat, det er det fedeste, jeg har oplevet i mit liv." Samtidig begyndte blodet at pumpe ud af ham. Hun gav ham førstehjælp og syntes, at der gik meget lang tid, før hjælpen kom.

K kunne ikke huske, hvad hun havde forklaret under de første afhøringer og i grundlovsforhøret den 21/12 2008. Hun havde været i chok. Bl.a. skulle hun iflg. citerede forehold have forklaret:

"Sigtede stak kun én gang. Adspurgt kunne sigtede ikke huske, hvad hun gjorde med kniven efter at have stukket med den. Direkte adspurgt gjorde forurettede ikke udfald imod sigtede, inden hun stak ham med kniven. Han var ikke truende eller havde indtaget en truende positur. Sigtede kunne ikke "klare" mere, hvorfor det endte så vildt."

Foreholdt en rapport den 30/1 2009, hvor hun skulle have forklaret: "da hun vendte rundt og så, at han havde en kniv i hånden", forklarede K, at hun gik i samtalerapi i Vestre Fængsel, og under disse samtaler kom hun i tanke om kniven.

K afviste, at hun tidligere skulle have forklaret eller demonstreret, at hun førte kniven i et overhåndsgreb.

En overbo forklarede bl.a. at have hørt et brag. Der var én, der råbte, at der skulle bruges en ambulance. Han løb ned for at se, hvad der skete. Døren til A's lejlighed stod åben. A lå på gulvet, og K gav ham førstehjælp. K havde ringet til alarmcentralen, og vidnet og hans hustru overtog samtalen. K virkede panikslagen og som om, hun var i chok.

Diverse betjente vidnede om K's spontane udtalelser, herunder bl.a.: "Det var ikke med vilje. Han var selv ude om det. Han skulle ikke have lagt hånd på mig."

Byrettens medlemmer var enige om at forkaste K's indsigelse om nødværge, henset til, at oplysningen om, at A havde en kniv i hånden, da han gik frem mod hende, først fremkom under en politiafhøring mere end en måned efter gerningstidspunktet, og ikke forekom underbygget på anden måde, herunder i forbindelse med lægeundersøgelser af K. Vedr. byrettens domfældelse henvises til resuméet ovenfor.

I landsretten fastholdt K bl.a., at hun ikke huskede under den første afhøring at have afvist, at A skulle have gjort udfald mod hende, været truende eller på noget tidspunkt bevæbnet.

Når hun først ved den fjerde afhøring, den 30. januar 2009, forklarede, at A havde en kniv, skyldtes det, at hun umiddelbart efter knivstikket var i chok. Da hun i køkkenet famlede ud, fik hun fat i noget. Hun var sig ikke bevidst, hvad det var, og nåede ikke at opdage, at det var en kniv, før A var stukket og sagde: "tak skat ..."

Med hensyn til landsrettens begrundelse for domfældelse efter § 237 og strafudmålingen henvises til resuméet ovenfor. Landsrettens afgørelse er énstemmig. Landsretten fandt det bevist, at K under de forudgående skænderier var udsat for en vis voldsudøvelse fra A's side, og at hun umiddelbart, før hun tildelte A knivstikket, var kraftigt påvirket følelsesmæssigt og følte sig voldsomt konfronteret af ham.

Landsretten fandt imidlertid ikke at kunne lægge til grund, at volden og konfrontationen havde en karakter og et omfang, der kunne begrunde, at der forelå lovlig nødværge eller en overskridelse af grænserne for lovlig nødværge, som var rimeligt begrundet i den ved angrebet fremkaldte skræk eller ophidselse, straffelovens § 13, stk. 1, og stk. 2.

Landsforeningens Meddelelse 35/2009

Voldtægt - Forsøg - Udvisning

Straffelovens § 21 og § 216

To domme om forsøg på voldtægt - den ene overfaldsvoldtægt på et græsareal, den anden kontaktvoldtægt og efterfølgende vold mod en nylig frasepareret. I begge tilfælde udmålt fængsel i 10 måneder i byretten. I kontaktvoldtægten dissens for delvis betinget dom. I denne sag var udvisningspåstanden udfærdiget dagen før hovedforhandlingen og henvist til eventuelt senere behandling. Sag nr. 2 førte i landsretten til 1 års fængsel, heraf 7 måneder betinget og resten udstået med varetægten på lidt over 4 måneder.

1) Retten på Frederiksberg nr. 1-5037/2009, 26/8 2009

Udlændingen T på 29 år var tiltalt for forsøg på voldtægt § 216, stk. 1, jfr. § 21, ved i juni 2009 kl. 18.15 på et græsareal i Brønshøj med sin kropsvægt at have presset A fra siddende stilling i græsset, trukket hendes bukser af, hvorefter T forsøgte at føre sit lem ind i A's skede, mens A kæmpede imod og på dansk og engelsk råbte "hjælp, lad være, hold op" eller lignende, indtil en mand kom til og greb ind.

Der var påstand om fængselsstraf og udvisning.

T, der var ustraffet, nægtede sig skyldig, men havde ikke indsigelser mod udvisning, hvis han blev fundet skyldig.

Erstatningskravet var ikke endeligt opgjort og blev henskudt til civilt søgsmål.

Ud over T og A blev 4 vidner afhørt. Forklaringerne er ikke selvstændigt refereret i dommen.

"Domsmandsrettens bemærkninger:

Det lægges til grund, at T har forsøgt at gennemføre samleje med A. Det stemmer med tiltaltes egen forklaring og med de iagttagelser, som vidnerne B og C har gjort. Det stemmer også med, at der på indersiden af A's lår er fundet spor af sæd, der stammede fra tiltalte.

Det findes videre bevist, at tiltalte har forsøgt at gennemføre samleje mod A's vilje og ønske. Der er herved lagt vægt på, at B har hørt A jamre og sige - "nej lad være" eller noget i den retning, og at C har hørt A sige - "let me go. I'm not your baby". Videre er der lagt vægt på, at tiltalte har holdt A fast ved et greb om den ene arm, og at A har forsøgt at vride sig fri. Retten har herved lagt vægt på iagttagelser gjort af B og C. Vidnernes forklaringer er uafhængige samt sikre og troværdige. Der er efter bevisførelsen ikke grund til at antage, at tiltalte kunne tro, at A ønskede samleje.

Herefter findes tiltalte skyldig efter tiltalen.

Straffen efter straffelovens § 216, stk. 1, jfr. § 21, fastsættes til fængsel i 10 måneder."

T blev udvist i 10 år.

2) ØL 19. afd. a.s. S-3132-09, 30/3 2010

T på 33 år var i forhold 1 tiltalt for hærværk ved at have ridset "LUDER" på en bils fordør og "LUDER 500 kr." på bagklappen og knust højre forlygte og venstre sidespejl.

I forhold 2 forsøg på voldtægt efter § 216, stk. 1, jfr. § 21, ved i juni 2009 ca. kl. 5 om morgenen i en lejlighed at have forsøgt at tiltvinge sig samleje med K, idet han rev hendes beklædning og halskæde i stykker, pressede hende ned mod en seng og udtalte: "Jeg skal have noget sex, og det skal være nu!", eller lignende, hvilket foretagende imidlertid mislykkedes, da K med sit ben formåede at skubbe T væk.

I forhold 3 vold efter § 244, ved i umiddelbar forlængelse af forhold 2 at have tildelt K ikke under 10 knytnæveslag i ansigtet og på armene.

I forhold 4 trusler efter § 266, ved 4 timer efter at have sendt en sms: "Dø din lu" til K.

Der var påstand om fængselsstraf. Der var i anklageskriftet taget forbehold om udvisning, men tilkendegivelsen var først udfærdiget dagen før hovedforhandlingen. Da T ikke frafaldt kald og varsel, blev spørgsmålet henvist til evt. senere behandling.

T nægtede sig skyldig. Han var ikke tidligere straffet af betydning for sagen.

Ud over T og K afgav 5 vidner forklaring. Der var dels gengivet T's forklaring i grundlovsforhør, hvoraf bl.a. fremgik, at K skulle have sendt ham nogle sms'er, om de ikke kunne tale sammen. Han havde ikke lagt op til sex og havde ikke slået hende. Han huskede ikke at have sendt en sms, som anført i forhold 4, og havde ikke ridset i bilen som i forhold 1. Det var deres fælles bil.

K havde tidligere stukket ham med kniv. Han havde aldrig slået sin kone. Forklaringen under hovedforhandlingen er ikke gengivet i dommen.

Af en politiattest fremgik, at K til lægerne havde oplyst som i anklageskriftet. Hun havde blå mærker i ansigtet og flere blå mærker på venstre arm.

Der var fremlagt fotos af bilen og K's ødelagte tøj.

T var egnet til samfundstjeneste. T oplyste, at han ved løsladelse ville tage ophold i K's lejlighed, hvilket K var indforstået med. Han regnede med, at de skulle giftes igen, og at han kunne få arbejde hos sin bror.

Retten frifandt for hærværk i forhold 1:

"Som sagen er oplyst og uden vidner til, hvem der har foretaget hærværket og hvornår, har retten ikke fundet, at der er ført det til domfældelse fornødne bevis. Tiltalte vil være at frifinde."

Vedr. forhold 2 lagde retten til grund, at parret var separeret på gerningstidspunktet, at de stadig i et eller andet omfang boede sammen, og at forholdet var turbulent. T havde aftenen forinden kl. 23 besøgt K og deres lille søn sammen med to af vidnerne i sagen.

Retten fortsætter:

"Efter bevisførelsen lægges det videre til grund, at tiltalte uden aftale indfandt sig ved K's lejlighed ved 05-tiden den 19. juni og ringede på døren. Det lægges efter K's forklaring til den underskrevne og detaljerede politirapport af 19. juni sammenholdt med vidneforklaringer fra beboere i ejendommen videre til grund, at tiltalte på trappeop-

gangen også råbte op, herunder om, at han ville sparke døren ind, hvis hun ikke åbnede, hvilket hun gjorde. Det findes efter bevisførelsen godtgjort, at tiltalte, der efter egen forklaring skubbede K omkuld i entreen, ikke kan have været i tvivl om, at han ikke var velkommen, hvilket støttes af vidneforklaringer om råb, larm og skrigeri i opgangen eller i lejligheden.

Det findes - efter K's indenretlige forklaring sammenholdt med hendes underskrevne forklaring til politirapport og sammenholdt med foreviste fotos af hendes beklædning - godtgjort, at tiltalte i soveværelset forlangte sex som beskrevet i anklageskriftets forhold 2, og at tiltalte rev hendes T-shirt og halskæde i stykker, hvorved hun på en eller anden måde faldt ned eller blev skubbet ned på sengen, hvorefter tiltalte søgte at få hendes natbukser af med et hul i disse til følge.

Det er lagt til grund, at K - siden tiltaltes ankomst til lejligheden - hele tiden har afvist ham, hvilket hun også gjorde ved med et ben at skubbe tiltalte væk. Som sagen er oplyst, har retten ikke fundet det godtgjort, at der er tale om frivillig tilbagetræden fra forsøg, men at K's klare afvisning og skub med et ben sammenholdt med vidneforklaringer om kvindeskrig over en længere periode, må antages at være årsagen til, at forsøgshandlingen ikke blev fuldbyrdet.

Tiltalte findes skyldig i forsøg på voldtægt efter anklageskriftets forhold 2, bortset fra at det ikke findes godtgjort, at han pressede hende ned mod sengen."

Efter K's forklaring sammenholdt med politiattest og fotos samt vidneforklaringer om bange kvindeskrig, blev T også fundet skyldig i vold i forhold 3 efter anklageskriftet. Det var lagt til grund, at årsagen var vrede ved at være blevet afvist. T blev også fundet skyldig i truslerne i forhold 4.

Retten fortsætter:

"Straffen fastsættes til fængsel i 10 måneder, jf. straffelovens § 216, stk. 1, jf. § 21, § 244 og § 266.

To af rettens medlemmer har - under hensyn til karakteren af den begåede kriminalitet - stemt for en ubetinget straf.

Et af rettens medlemmer har fundet det forsvarligt, at en del af straffen gøres ubetinget og en del betinget og har stemt for, at 4 måneder af straffen bør være ubetinget og de resterende 6 måneder betinget af en prøvetid på 2 år med 1 års tilsyn af Kriminalforsorgen.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet, således at straffen er ubetinget.

Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på, at forsøgshandlingen i forhold 2 synes at vidne om ringe fasthed i det forbryderiske forsæt, ligesom der er henset til, at forholdet er begået kort efter ophævelsen af det ægteskabelige samliv, som var fortsat under separationen."

Anklagemyndigheden ankede med påstand om skærpelse. T påstod frifindelse, subsidiært formildelse og mest subsidiært stadfæstelse.

T forklarede bl.a. supplerende, at han havde fået lov til at komme hjem om natten af K. Han kendte ikke grunden til, at hun råbte og skreg. Det var hendes måde at være på. Efter løsladelsen var han flyttet ind i den fælles lejlighed. Det gik bedre nu, og de var enige om, at de skulle giftes igen.

K forklarede bl.a., at når hun til politiet havde skrevet, at det hele var en misforståelse, mente hun, at hun blot ønskede, at politiet fjernede T fra lejligheden. Det var politimanden, som kom til stede i lejligheden, der sagde til hende, at det var voldtægtsforsøg, og det var det, hun skulle fortælle på skadestuen. Hun bekræftede, at de havde boet sammen efter løsladelsen og skulle giftes igen.

En politiassistent P forklarede bl.a. om afhøringen af K, der havde været meget rystet, bange og ked af det. Hun fortalte selv, at hun havde været udsat for vold, og at T ville have sex. Det var hende selv, der fortalte om episoden. Det var vist korrekt, at hun ikke under afhøringen brugte ordet voldtægt. Hun brugte vendingen, at T ville tiltvinge sig sex med hende.

Landsrettens begrundelse og resultat:

"Også efter bevisførelsen for landsretten lægger landsretten afgørende vægt på, at K den 19. juni 2009 over for politiet afgav en udførlig og detaljeret forklaring om hændelsesforløbet. Forklaringen findes bestyrket ved det oplyste i forbindelse med undersøgelsen af hende på skadestuen, ved vidneforklaringerne om de iagttagelser, andre beboere i ejendommen gjorde på tidspunktet for hændelsesforløbet, og ved fundet af iturevet tøj i lejligheden. Landsretten lægger videre vægt på forklaringen fra politiassistent P, der foretog afhøringen den 19. juni 2009 og efterfølgende var til stede i lejligheden sammen med K, der påviste tøjet.

Herefter og i øvrigt af de grunde, som byretten har anført vedrørende forhold 2-4, finder landsretten, at tiltalte er skyldig i overensstemmelse med byrettens bevisresultat.

Landsretten finder, at straffen, der fastsættes efter de af byretten anførte bestemmelser, jf. herved tillige straffelovens § 89, skal udmåles til fængsel i 1 år.

Henset til at volden ikke tilføjede K større skade, at tiltalte og K forud for voldtægtsforsøget havde haft et længerevarende samliv, herunder ægteskab, og har fælles barn, at tiltalte blev frihedsberøvet fra den 19. juni 2009 under sagen ved byretten, at samlivet blev genoptaget ved løsladelsen efter dom den 23. oktober 2009 og fortsat består, samt at tiltalte ikke tidligere er straffet af betydning for sagen, finder landsretten det forsvarligt, at fuldbyrdelsen af 7 måneder af straffen gøres betinget på vilkår som anført nedenfor, jf. straffelovens § 58, og således at den ubetingede del af straffen anses for udstået med frihedsberøvelsen under sagen.

Statskassen skal betale omkostninger for landsretten."

Landsforeningens Meddelelse 36/2010

Narkotika - Amfetamin - Strafnedsættelse ved samarbejde

Straffelovens § 82 og § 191

K var tiltalt for at have aftaget 1.345 g amfetamin primært med henblik på videresalg samt ved anholdelsen, primært med henblik på videreslag heraf, at have været i besiddelse af 96 g amfetamin. Idømt fængsel i 2½ år. Retten lagde bl.a. vægt på, at der i et vist omfang havde været besiddelse til eget brug, K's situation og personlige forhold, og at hun i væsentligt omfang havde bidraget til opklaringen af sin egen sag og af strafbare handlinger begået af andre, herunder sin leverandør, jfr. straffelovens § 82, nr. 10.

Københavns Byret SS 1-4378/2010, 9/3 2010

K på 37 år var under en tilståelsessag tiltalt for mellem januar 2009 - januar 2010 at have aftaget ca. 1.345 g amfetamin, primært med henblik på videresalg, samt ved anholdelsen i januar 2010, primært med henblik på videreslag heraf, at have været i besiddelse af 96 g amfetamin og 38 g hash.

K's forklaring om forholdet fremgår ikke af dommen (men se nedenfor). Hun oplyste bl.a. om sine personlige forhold, at hun havde to mindreårige børn, hvoraf den ældste, en pige, var anbragt på et pædagogisk opholdssted, men normalt var hjemme hver anden weekend. Datteren havde det skidt efter K's varetægtsfængsling. Sønnen op-

holdt sig nu mest hos faderen og havde endnu ikke udvist problemer som følge af fængslingen.

K var ikke tidligere straffet af betydning for sagen.

Retten udmålte straffen til fængsel i 2 år og 6 måneder.

"Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på navnlig forholdets grovhed, herunder mængden af amfetamin, men har også lagt vægt på, at der i et vist omfang har været tale om besiddelse til eget brug, på det oplyste om tiltaltes situation og personlige forhold, og på at tiltalte i væsentligt omfang har bidraget til opklaringen af sin egen sag og af strafbare handlinger begået af andre, herunder sin leverandør, jf. herved straffelovens § 82, nr. 10."

- oo0oo -

K forklarede bl.a. under hovedforhandlingen, at hun var begyndt at handle hos den navngivne leverandør R i januar 2009. Mængden, der fremgik af en politiafhøring, var ikke en, hun kunne sige med sikkerhed. Hendes bror havde en enkelt gang hentet amfetamin for hende (bestyret af sms-korrespondance, ER)

Det fremgik bl.a. af retsbogen:

"Politiet fandt frem til R via hendes telefon. Det var hende, der fortalte dem nærmere om ham. Hun fik at vide, at hun selv ville få lidt rabat ud af det. Hun fik at vide, at hun kunne være anonym. Det kom bag på hende, at hendes anonymitet ikke kunne bevares, da hun havde forklaret om R i grundlovsforhøret. Hun bekræftede, at det var i kraft af hendes oplysninger, at politiet gik videre i forhold til R."

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer, at K ikke forud for grundlovsforhøret fortalte om aftalen med politiet, ligesom der ikke var en oplysningsrapport om aftalen vedr. navngivelse af leverandøren.

Landsforeningens Meddelelse 37/2010

Skyldnersvig - Ugyldige løsøre pantebreve

Straffelovens § 283

T var tiltalt for skyldnersvig, idet han havde videresolgt en bil uden at have indfriet restgælden hos finansieringsselskabet, der havde pant i bilen. Den årvågne forsvarer henledte anklagemyndighedens opmærksomhed på, at panterettighederne var ugyldige, hvorefter der skete påtaleopgivelse.

Københavns Vestegns Politi, jr.nr. 0700-76231-00003-09, 26/11 2009

Ved en retsmødebegæring af 16/9 2009 var T tiltalt for skyldnersvig efter straffelovens § 283, stk. 1, nr. 1, ved på et tidspunkt i juni 2008 som ejer af personbil med registreringsnummer YZ i strid med panthavers ret og uden forudgående aftale med denne at have solgt omtalte bil til en værdi af ca. 110.000 kr. til K, uden efterfølgende at have indfriet restgælden hos F's Finansieringsinstitut ApS, der havde pant i bilen.

Forsvareren skrev bl.a. til politiet:

"Efter at have modtaget sagens akter, havde jeg den 19. oktober d.å. møde med klienten, der oplyste, at købet af bilen og finansieringen var sket samtidigt. Der var således tale om det der i kreditaftaleloven kaldes et oprindeligt trepartsforhold og pantsætningen var ugyldig jf. nævnte lov § 21 og § 5, nr. 2.

I medfør af retsplejelovens § 839, stk. 6, rettede jeg herefter telefonisk henvendelse til politiassessor P og gjorde ham opmærksom på forholdet, ligesom jeg henledte hans opmærksomhed på det i kommenteret straffelov, side 533 nederst anførte. Jeg henledte yderligere hans opmærksomhed på dommen gengivet i Ugeskrift 1998, side 379 V, ligesom jeg (efter lidt søgning på internettet) gjorde ham opmærksom på, at en af ejerne af finansieringsselskabet E tillige er medejer af bilfirmaet.

Efterfølgende rettede jeg henvendelse til finansieringsselskabets advokat A og gjorde opmærksom på det samme, hvilket resulterede i, at advokatfirmaet ved skrivelse af 5. november 2009 til Københavns Vestegns Politi tilbagekaldte den af advokaterne indgivne politianmeldelse."

Politiet sluttede herefter sagen, og herefter gik diskussionen alene på, om det burde være i medfør af RPL § 721, stk. 1, nr. 1 eller nr. 2.